

Spreidīka teksts: Jesajas grāmatā 66, 13a / Mātes dienā
Kā māte iepriecina savus bērnus, tā Es jūs iepriecināšu.

Mīļā draudze!

Maijs ir atnācis ar pavasara ziediem un smaržām. Ir prieks, ka saulīte mūs sasilda. Bet maijā ir daudzas dienas, kas mūs skubina neaizmirst atsevišķus cilvēkus, dažādus notikumus.

Atceries, piemini, pateicies! Tas ir maijs – notikumu bagātais mēnesis.

Manā kalendārā ir ieraksts 8. maijam: **Mātes diena**. Bet man ir arī vēl cits kalendārs. Tur šī diena ir apzīmēta kā Ģimenes diena. Abas dienas ir atskatīšanās uz cilvēkiem ap mums – gan lieliem gan maziem. Vai ir kāda saite, kas abas dienas vieno?

“Mātes diena” tā, kur tikai ir viens cilvēks centrā, man nav bijusi pie sirds. Mani ir vairāk uzrunājis tas, ka ģimenē esam viens otram tuvi un vajadzīgi, līdzatbildīgi, un varam visi kopā pateikties. Bija arī bailes, ka izteiktā pateicībā varētu būt tāda kā liekulība. Ir viena īpaša diena, bet kā izskatās ar pateicību citās dienās gadā?

Man ir iespiedušies atmiņā Jēzus paša vārdi Mateja evaņģēlijā, 12:5: **Kas dara mana Tēva prātu, tas ir mans brālis, un mana māsa, un mana māte.**” Pie kopības ar Kristu mēs piederam visi. Un tas jau arī ir iemesls, kādēļ esam kopā dievkalpojumā. Arī Pāvils priecājas par draudzes kopību: 1.Kor.26: **Kad viens loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdz; vai kad viens loceklis top godāts, tad visi locekļi priecājas līdz.**

Mums visiem gribas šodien pateikties. Pateicas tie, kuriem mātes tuvība ir pie sirds, bet arī tie, kas ir vieni, kam mājā nav redzamas ģimenes, arī tie pateicas, jo ir tik labi, ka var piedzīvot tuvību draudzes kopībā. Priecāsimies par šo dienu!

Šī diena mūs mudina pārdomāt – kas bagātina mūsu dzīvi, apskatīsim apzināti – ar redzīgām acīm - to cilvēku, kas mums ir blakus. Varbūt, ka tas vai tā nemaz nav daļa no mūsu tiešās ģimenes? Šodien daudzi skatās pagātnē, redz mīlestību, kas ir bijusi, no kuras ir izauguši. Teiksim paldies par saņemto, par to, ko paši varējām pienest, un pateiksimies par to, kas ir. Bet nebūsim aklī – ne vienmēr ir piedzīvota ideāla mātes nedz ģimenes mīlestība. Augot ir pietrūcis labo vārdu, ir pietrūcis siltuma. Ir bērni, kas nepiedzīvo, ko nozīmē uzaugt bez strīdiem un asiem vārdiem. To skaisto Mātes dienu, ko šodien gribam izcelt, to daudzi nav piedzīvojuši. Valsts aprūpe ir bijusi spiesta meklēt pēc audžu vecākiem, un bāreņu nami nevar atvietot ģimenes siltumu.

Tā ir liela atbildība, kas vecākiem ir uzticēta – saglabāt un uzturēt ģimenes siltumu. Ne tikai mūsu privāto, bet arī mēģināt pasargāt arī tādu plašāku kopību kā tautu – vienmēr atkal rodas varas un zemes kāri iebrucēji, kas tev liek meklēt glābiņu, dzen tevi prom no pašu zemes svešumā. Tas ir karš, kas pārrauj ģimenes saites, izposta dzīves.

Tā skatoties kalendārā ierakstus, redzu, ka ir arī vēl cits ieraksts šai dienai, nav tikai atzīmēta Mātes diena bet ir vārdi: **Nacisma sagrauves un Otrā pasaules kara upuru piemiņas diena.**

Tā ir diena, kad beidzās 2. Pasules karš un mūsu tauta sēroja par tiem, kas nepārnāca mājās un Latvija piedzīvoja nebrīvības gadus.

Anglijā es darbojos latviešu skoliņā un Mātes dienu vienmēr atzīmējam ar kādu priecīgu sarīkojumu. Bet Daugavas Vānagu priekšnieks mums vienmēr atgādināja, ka jāpiemin cīņas Kurzemes cietoksnī. Viņš stāstīja par karavīriem, kas karam beidzoties nepadevās 1945. gada maijā ienaidniekam. Viņš pats tur bija cīnījies. Kad nonācis Anglijā un strādājis ogļraktuvēs, bija vieninieks, jo ģimene palika dzimtenē. No viņa stāstījuma maz atceros, bet pie sirds gāja viņa teiktais: **“Un toreiz ziedēja ievas.”** Visā baigumā arī skaistuma brīži.

Skatoties uz abām šīm dienām, redzu arī mātes lielo ieguldījumu, kā saglabāt

ģimeneni, kā izglābt bērnus no kara posta. Vīri taču cīnījās, un daudzi vairs uz mājām neatgriezās. Tik daudzas mātes palika vienas, visa ģimenes atbildība gūlās uz viņu pleciem.

Divi ieraksti kalendārā, tik dažādi notikumi. Un šodien? Man liekas, ka tā ir atkal reiz pavisam skaudra īstenība, ko piedzīvo ļaudis Ukrainā: Vīri karo, grib glābt savu dzimteni, sievas un bērni meklē patvērumu un drošību un dodas svešumā.

Mēs šodien pateicamies, ka ir tāda kopības saite, kas satur ne tikai ģimeni kopā, kas neļauj mums vienam no otra aizklīst. Apzīmēsim to par mīlestības saiti. Tā ir liela dāvana. Tā iet no viena uz otru – tā iet no vecākiem uz bērniem, tā īstenojas ļaužu starpā. Bet ir vēl viena cita saite – arī Dievs mums pievēršas – tā saite apņem mūs visus – esam iekļauti kā saules siltumā. Dievs ir gribējis būt mums vienmēr tuvs, esam taču viņa radīti. Lai savienojums – saite, kas vieno – būtu labi redzama – pats Dievs ienāk mūsu starpā kā daļa no mūsu ģimenes – Jēzus Kristus ir mūsu brālis un iepazīstina mūs, kāds labs Tēvs ir Dievs.

Bībelē ir daudzi apraksti, kāds ir Dievs. Jā, Viņš ir Tēvs, kas rūpējas par mums, ir arī ķēniņš, kam vara, citā reizē kļūst par mūsu Aizstāvi, žēlo mūs. Viņš var būt arī Gans, un sameklē mums labu iztiku, pasarga mūs no ļauniem spēkiem.

Mēs Dievu sastopam kā sargātāju, kas aicina mūs patverties zem Viņa spārniem, lai būtu silti. Viņš ir kā māte, kam mūsu ikdiena rūp. Un mēs varam pie Dieva pieglausties un atrast patvērumu, kā jau pie mātes. Jesajas grāmatā Dievs saka: **“Kā māte iepriecina bērnus, tā arī Es jūs iepriecināšu.”** Šie vārdi man ir kā ceļa rādītājs un mani drošina. Es tad atceros, ka arī es piederu pie Kristus miesas un Viņš mani un mūs visus, lielus un mazus, tik dažādos cilvēkus, ieņem savā mīlestības lokā – tur dvēsele var atvilkt elpu – tur mūs apņem Dieva gādīgās rokas. Un mēs varam kļūt par mīlestības tālāk devējiem. To izjutīs gan bērni, gan ļaudis ap mums.

Ir vēl viens ieraksts šai dienai kalendārā, baznīcas izdevumā. Šodien ir ceturrtā svētdiena pēc Lieldienām un tās vārds ir “Jubilāte” - Gavilējiet” Pateiksimies, ka mūsu dzīve ir Dieva rokās un lūgsim, lai Viņš mūs pavada mūsu gaitās: kad apguļamies, lai mūs pasargā, kad uzmožamies, lai runā ar mums.

Āmen

Esmu izmeklējusi prieka un pateicības dziesmas.

Mācītja emerita Gita Putce